

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht (hierna: de Awb) op het hoger beroep van:

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Groningen, van 19 oktober 2011 in zaak nr. 11/22056 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister voor Immigratie en Asiel.

1. Procesverloop

Bij besluit van 27 juni 2011 heeft de minister een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 19 oktober 2011, verzonden op 25 oktober 2011, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 21 november 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister (thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel) heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de enige grief klaagt de vreemdeling dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat, samengevat weergegeven, hetgeen in de gronden van beroep naar voren is gebracht grotendeels een herhaling is van hetgeen in de zienswijze naar voren is gebracht en daarbij niet is vermeld in welk opzicht de minister in het besluit van 27 juni 2011 te kort is geschoten in zijn reactie op het in de zienswijze gestelde, zodat hetgeen in beroep naar voren is gebracht grotendeels onvoldoende is om te spreken van gronden waarop dient te worden ingegaan. De vreemdeling voert hiertoe, onder verwijzing naar de uitspraken van de Afdeling van 23 juni 2003 in zaak nr. 200302241/1 (JV 2003/351), van 10 oktober 2003 in zaak nr. 200303799/1 (RV 2003, 57) en van 23 juni 2005 in zaak nr. 200501771/1 (www.raadvanstate.nl), aan dat de rechtbank aldus een onjuiste rechtsopvatting heeft gehanteerd.

2.1.1. Uit voormelde uitspraken volgt dat met het enkele herhalen in het beroepschrift van de ingediende zienswijzen is voldaan aan de eisen die artikel 6:5, eerste lid, aanhef en onder d, van de Awb stelt, indien uit die zienswijzen zonder meer valt af te leiden op welke gronden wordt opgekomen tegen het besluit.

Nu uit de door de vreemdeling ingediende zienswijzen zonder meer valt af te leiden op welke gronden hij opkomt tegen het besluit van 27 juni 2011, slaagt de grief.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal het besluit van 27 juni 2011 worden getoetst aan de daartegen in eerste aanleg aangevoerde beroepsgronden.

2.3. In beroep heeft de vreemdeling over het standpunt van de minister in het besluit van 27 juni 2011 over het toerekenbaar ontbreken van

documenten in de zin van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vreemdelingswet 2000 (hierna: de Vw 2000) onder meer aangevoerd dat hij over zijn reis heeft verteld wat hij nog weet en dat de minister er in dit verband geen rekening mee heeft gehouden dat hij heeft verklaard dat hem een drug is toegediend tijdens de vlucht en hij pas wakker is gemaakt op de plaats van bestemming.

2.3.1. De minister heeft zich in het besluit van 27 juni 2011 en het daarbij ingelaste voornemen op het standpunt gesteld dat het niet aannemelijk is dat de vreemdeling geen enkel indicatief bewijs van de reis kan overleggen, noch in staat is om gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent de reisroute te geven en dat zijn verklaring voor de beschreven gang van zaken als onvoldoende van de hand wordt gewezen omdat van hem in alle redelijkheid mag worden verwacht dat hij informatie kan verschaffen over eenvoudige zaken als in welk land hij is geland, met welke vliegtuigmaatschappij hij is gevlogen, zijn vlucht- en stoelnummer en het logo van de vliegtuigmaatschappij. Daarbij heeft de minister in aanmerking genomen dat het speculatief is om de zinsnede "hij deed dingen met mij" uit het eerste gehoor zodanig te interpreteren dat dit zou betekenen dat hem tijdens zijn vlucht een drug is toegediend. Ten slotte heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat de vreemdeling heeft verklaard dat hij tijdens de controle in Conakry beschikte over documenten, hij deze documenten tijdens de vlucht steeds in handen heeft gehad, hij deze na aankomst bij de controle weer heeft laten zien en hij deze documenten nadien niet uit handen had hoeven geven.

Gelet op deze motivering biedt hetgeen de vreemdeling heeft aangevoerd geen grond voor het oordeel dat de minister zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het ontbreken van reisdocumenten hem kan worden toegerekend. Nu, zoals volgt uit de jurisprudentie van de Afdeling (onder meer de uitspraak van 11 februari 2008 in zaak nr. 200800112/1; www.raadvanstate.nl), indien wordt vastgesteld dat ten aanzien van één van de in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 respectievelijk paragraaf C4/3.6.2 van de Vreemdelingscirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000) genoemde elementen documenten ontbreken en dit is toe te rekenen aan de asielzoeker, dit reeds voldoende is voor de algemene conclusie dat sprake is van 'het toerekenbaar ontbreken van documenten', behoeft hetgeen de vreemdeling in beroep heeft aangevoerd over het ontbreken van nationaliteits- en identiteitsdocumenten geen bespreking.

De beroepsgrond faalt.

2.4. In beroep heeft de vreemdeling over het standpunt van de minister in het besluit van 27 juni 2011 over de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas aangevoerd, samengevat weergegeven, dat zijn verklaringen dienen te worden vergeleken met informatie die uit objectieve bronnen bekend is over de situatie in het land van herkomst en aan de hand van hetgeen bekend is van gehoren van andere vreemdelingen in een vergelijkbare situatie, dat onvoldoende rekening is gehouden met de cultuur waaruit hij afkomstig is en waarin aan hem als minderjarige niet alles werd verteld, dat hetgeen hij heeft verklaard over de manifestatie van 28 september 2009 overeenkomt met

hetgeen is vermeld in het Algemeen ambtsbericht Guinee van mei 2010, dat hij niet weet waarover de bijeenkomsten die zijn vader organiseerde, gingen, omdat hij op zondagen naar de moskee ging voor koranles en nog maar veertien jaar was, dat hij niet op de hoogte is van politiek en laagopgeleid is, dat hij niet weet wie hem naar het ziekenhuis heeft gebracht omdat hij buiten bewustzijn is geraakt en dat het gezien hetgeen hij heeft meegemaakt niet verwonderlijk is dat hij geen vragen heeft gesteld over de dood van zijn vader aan _____, een vriend van zijn vader.

2.4.1. Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

Het is derhalve aan de vreemdeling om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden tegenover de minister aannemelijk te maken.

Bij de beoordeling van het asielrelaas door de minister gaat het meestal niet om de vraag of en in hoeverre de verklaringen over de feiten en omstandigheden die een vreemdeling aan zijn aanvraag ten grondslag heeft gelegd als vaststaand moeten worden aangenomen. Een vreemdeling is immers veelal niet in staat en van hem kan veelal ook redelijkerwijs niet worden gevergd zijn asielrelaas met afdoende bewijsmateriaal te staven. Om een vreemdeling, waar dat probleem zich voordoet, tegemoet te komen en toch een adequate beoordeling van de aanvraag in het licht van de toepasselijke wettelijke voorschriften te kunnen verrichten, geldt ingevolge artikel 3.35, derde lid, van het Voorschrift Vreemdelingen 2000 - waarin artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 nader is uitgewerkt - dat de minister de verklaringen van de vreemdeling en de daarin gestelde feiten en omstandigheden geloofwaardig acht, indien die vreemdeling aan de in eerstgenoemde bepaling vermelde voorwaarden heeft voldaan. Aan die voorwaarden zal in de regel niet worden voldaan, indien zich een omstandigheid als vermeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, van de Vw 2000 voordoet. In dat geval zal volgens paragraaf C14/2.4 van de Vc 2000 van de verklaringen een positieve overtuigingskracht moeten uitgaan om de daarin gestelde feiten en omstandigheden alsnog geloofwaardig te achten.

Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling (onder meer de uitspraak van 3 april 2009 in zaak nr. 200806878/1/V2, www.raadvanstate.nl), behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door een vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van de minister en kan die beoordeling slechts terughoudend worden getoetst. De maatstaf bij die te verrichten toetsing is niet het eigen oordeel van de rechter over de geloofwaardigheid van het relaas, maar de vraag of grond bestaat voor het oordeel dat de minister, gelet op de motivering neergelegd in het voornemen en het bestreden besluit, gezien in het licht van de verslagen van de gehouden gehoren, de daarop aangebrachte correcties en aanvullingen en het gestelde in de zienswijze, niet in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het relaas

kon komen.

2.4.2. De minister heeft zich in het besluit van 27 juni 2011 en het daarbij ingelaste voornemen, gezien het hiervoor onder 2.3.1 overwogene, terecht op het standpunt gesteld dat van het asielrelaas positieve overtuigingskracht dient uit te gaan.

Het standpunt van de minister in het besluit van 27 juni 2011 en het daarbij ingelaste voornemen komt er op neer dat de verklaringen van de vreemdeling niet geloofwaardig zijn en afbreuk doen aan de positieve overtuigingskracht die ervan dient uit te gaan. De minister heeft zich wat betreft voormelde openbare bronnen op het standpunt gesteld dat er sprake is van een veelheid van objectieve bronnen, welke als achtergrond zijn gebruikt bij het tot stand komen van het voornemen en van het besluit van 27 juni 2011, maar dat door de vreemdeling niet duidelijk wordt gemaakt welke bronnen worden gemist en welke aanwijzingen daarvoor zijn. De minister heeft zich voorts op het standpunt gesteld dat niet aannemelijk is gemaakt dat de vader van de vreemdeling politiek actief was, dat niet wordt geloofd dat de vreemdeling niet kon weten wat er op 28 september 2009 in het stadion aan de hand was, nu hij heeft verklaard steeds persoonlijk aanwezig te zijn geweest, dat niet wordt begrepen dat de vreemdeling niet weet wie hem naar het ziekenhuis heeft gebracht, nu een gewonde die naar een ziekenhuis wordt gebracht aldaar wordt overgedragen aan iemand die vervolgens weer communiceert met het slachtoffer en zal uitzoeken hoe het verder met het slachtoffer gaat, dat niet wordt begrepen dat de vreemdeling niet aan [redacted] heeft gevraagd waar deze het stoffelijk overschot van zijn vader heeft gezien, nu het logisch is dat een kind het naadje van de kous wil weten over de toedracht en andere aspecten van het overlijden van zijn vader.

2.4.3. De vreemdeling heeft in beroep evenmin duidelijk gemaakt welke openbare bronnen worden gemist en welke aanwijzingen daarvoor zijn. Gelet op het hiervoor onder 2.4.1 uiteengezette toetsingskader en de onder 2.4.2 weergegeven motivering van de minister in het besluit van 27 juni 2011, biedt hetgeen de vreemdeling in beroep heeft aangevoerd geen grond voor het oordeel dat de minister zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van de vreemdeling ongeloofwaardig is en geen positieve overtuigingskracht heeft. In dit verband wordt overwogen dat, indien als gevolg van het toerekenbaar ontbreken van documenten van het relaas positieve overtuigingskracht moet uitgaan, reeds een enkele ongerijmde wending of tegenstrijdigheid op het niveau van de relevante bijzonderheden tot de slotsom kan leiden dat daarvan geen sprake is.

De beroepsgrond faalt.

2.5. In beroep heeft de vreemdeling over het standpunt van de minister in het besluit van 27 juni 2011 over het traumatabeleid aangevoerd dat een gesteld trauma niet hoeft te worden bewezen door een medisch onderzoek.

De minister heeft zich in het besluit van 27 juni 2011 en het daarbij ingelaste voornemen terecht op het standpunt gesteld dat nu de verklaringen van de vreemdeling niet geloofwaardig zijn, de vraag of hij in aanmerking

komt voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 niet aan de orde is.

2.5.1. Tot slot heeft de vreemdeling in beroep over het standpunt van de minister in het besluit van 27 juni 2011 over artikel 15, aanhef en onder c, van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming (lees: artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, sub 3, van de Vw 2000) gewezen op informatie van Human Rights Watch, Amnesty International en de United Nations High Commissioner for Refugees.

In de uitspraak van 26 maart 2010 in zaak nr. 200905874/1/V2 (www.raadvanstate.nl) heeft de Afdeling overwogen dat geen grond bestaat voor het oordeel dat de staatssecretaris van Justitie in het daarin aan de orde zijnde besluit tekort is geschoten in zijn motivering dat de mate van willekeurig geweld in Guinee, ten tijde van belang, niet dermate hoog was dat zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat de desbetreffende vreemdeling, louter door zijn aanwezigheid aldaar, op dat moment een reëel risico zou lopen op ernstige schade, als bedoeld in artikel 15, eerste lid, aanhef en onder c, van de richtlijn. Nu uit de door de vreemdeling ingeroepen stukken niet is af te leiden dat de situatie in Guinee, ten tijde van nemen van het besluit van 27 juni 2011, wezenlijk afweek van de situatie in de periode die in voormelde uitspraak van 26 maart 2010 aan de orde was, heeft de minister zich terecht op het standpunt gesteld dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat in Guinee sprake is van een uitzonderlijke situatie, bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, sub 3, van de Vw 2000.

2.6. Het inleidende beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 19 oktober 2011 in zaak nr. 11/22056;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. M.A.A. Mondt-Schouten en mr. E. Steendijk, leden, in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

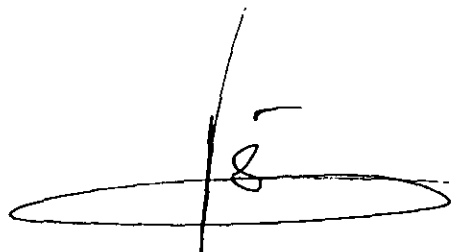
w.g. De Vink
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 10 juli 2012

154.

Verzonden: 10 juli 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser